

Lộng Ngọc

Tiểu sử Đây là truyện Tiểu Sử - Lộng Ngọc trong Đông Chu Liệt Quốc (thời Xuân Thu): nguyên Tần Mục Công có một người con gái bé; lúc mới sinh, gắp có kẻ đem dâng viên ngọc phác, Mục Công sai thợ đẽo đũa đi, thành một viên ngọc sắc biếc đẹp lắm. Đến lúc con gái đầy tuổi, trong cung bày đồ toái bàn, người con gái nhặt ngay viên ngọc, rồi ngấm nghĩa mãi, bởi vậy Mục Công đặt tên cho con là Lộng Ngọc. Lộng Ngọc lớn lên, nhan sắc tuyệt trần, lại thêm tính trời thông minh, tài thổi ống sinh lăm, không học ai cả, mà thành âm điệu. Mục Công sai thợ làm một cái ống sinh bằng ngọc để cho nàng thổi. Nàng thổi ống sinh ấy, tiếng trong như tiếng chim phượng. Mục Công yêu lắm, lại lập một cái lầu cho nàng ở, đặt tên là Phượng lâu, trước lầu có xây một cái đài cao, gọi là Phượng đài. Năm Lộng Ngọc đã mười lăm tuổi, Mục Công muốn kén rể cho nàng, Lộng Ngọc tự thề rằng: -Người nào có tài thổi sinh, có thể họa với ta được, ta mới chịu lấy làm chồng, còn ai thì ta cũng chẳng thiết. Mục Công sai người đi tìm, chẳng được một người nào vừa ý. Một hôm Lộng Ngọc ở trên lầu cuốn rèm lên ngắm cảnh, thấy trời tạnh mây trong, trăng sáng như gương, gọi thị nữ đốt lên một nén hương, rồi đi cái ống sinh bằng ngọc bích, đến bên cửa sổ mà thổi. Tiếng sinh véo von vọng lên vòm trời gió hây hây thổi, bỗng nghe như có người họa lại, khi gần khi xa. Lộng Ngọc không khỏi bằng khoán, bèn ngừng lại không thổi nữa, có ý để nghe xem sao. Tiếng họa bỗng im đi, nhưng dư âm còn lổ đẽo không dứt. Lộng Ngọc bâng khuâng trước gió, như một người vừa đánh mất vật gì. Chốc đã nửa đêm, trăng xế hương tàn, nàng đem ống sinh để trên đầu giường, gặng gượng đi nằm. Nàng đang thiêm thiếp, bỗng thấy về phía tây nam trên trời, cửa mở rộng ra, hào quang ngũ sắc, rực rỡ như ban ngày, có một chàng trẻ tuổi, mũ lông áo bạc, cưỡi con chim phượng ở trên trời xuống, đứng trước Phượng đài bảo nàng rằng: -Ta đây làm chủ ở Thái Hoa Sơn, Ngọc Hoàng thượng đế cho ta kết duyên với nàng, đến ngày trung thu này thì đôi ta gặp nhau, ấy là duyên số định sẵn như vậy ! Chàng trẻ tuổi ấy nói xong, thò tay bên mình, cỡi ống ngọc tiêu, rồi đứng dựa lan can mà thổi. Con chim phượng đứng bên, cũng vươn cánh ra, vừa kêu vừa múa. Tiếng phượng cùng với tiếng ngọc tiêu xướng họa, cùng nhịp với nhau như một, theo điệu cung thương, nghe rất êm ái. Lộng Ngọc mê mẩn tâm thần, hỏi rằng: -Khúc này là khúc ở đâu? Chàng trẻ tuổi ấy nói: -Ấy là khúc "Hoa Sơn Ngâm" đó! Lộng Ngọc lại hỏi: -Khúc này có học được không? Chàng trẻ tuổi ấy nói: -Khi ta đã kết duyên với nàng rồi thì khó gì mà ta không dạy nàng được. Chàng trẻ tuổi ấy đến gần trước mặt, cầm lấy tay của Lộng Ngọc. Nàng giật mình tỉnh dậy, thì ra một giấc chiêm bao. Sáng hôm sau, Lộng Ngọc thuật lại chuyện chiêm bao cho Mục Công nghe. Mục Công sai Mạnh Minh cứ theo như hình tượng người trong mộng mà đến dò tìm ở Thái Hoa Sơn. Kẻ nông phu ở đấy trở lên núi mà bảo Mạnh Minh rằng: -Hôm rằm tháng bảy mới rồi, có một người lạ mặt, đến làm nhà ở trên núi này, ngày nào cũng xuống mua rượu uống, đến buổi chiều lại thổi chơi khúc ngọc tiêu, ai nghe cũng lấy làm thích lắm, không biết là người ở đâu. Mạnh Minh lên núi, quả nhiên thấy có một người mũ lông áo bạc, trông như một vị thần tiên. Mạnh Minh biết là không phải người thường, mới đến trước mặt vái chào, mà hỏi họ tên người ấy. Người ấy nói: -Tôi họ Tiêu, tên Sử, chẳng hay ngài là ai? Đến đây có việc gì? Mạnh Minh nói: -Tôi là chức hữu thứ trưởng nước này, tên gọi Mạnh Minh. Chúa công tôi có một người con gái yêu, còn đang kén chồng. Người con gái chúa công tôi, tài thổi ống sinh, muốn tìm một người như thế nữa mà kết duyên, nay nghe ngài am hiểu âm nhạc, vậy chúa công tôi sai đến đón! Tiêu Sử nói: -Tôi không có tài cán gì, chỉ gọi là có biết âm nhạc đôi chút mà thôi, có đâu tôi dám vâng mệnh. Mạnh Minh nói: -Xin ngài cứ đi cùng tôi xuống yết kiến chúa công. Khi về đến kinh thành, Mạnh Minh vào tâu Mục Công trước, rồi sau đưa Tiêu Sử vào. Mục Công ngồi ở trên Phượng đài, Tiêu Sử sụp lạy mà tâu rằng: -Chúng tôi ở thảo dã chưa biết lễ nghi, có điều gì sơ suất, xin chúa công miễn thứ cho. Mục Công thấy Tiêu Sử hình dung thanh tú, không phải là người thường, trong lòng đã có mấy phần vui vẻ, mới cho ngồi ở bên cạnh mà nói rằng: -Ta nghe nhà người tài thổi ống tiêu, tất cũng tài thổi cả ống sinh nữa ! Tiêu Sử nói: -Tôi chỉ biết thổi tiêu, không biết thổi ống sinh. Mục Công nói: -Ta định tìm một người tài thổi ống sinh, nếu chỉ biết thổi ống tiêu thì không sánh đôi với con ta được ! Mục Công nói xong, bảo Mạnh Minh đưa Tiêu Sử ra. Lộng Ngọc sai nội thị tâu với Mục Công rằng: -Tiêu với sinh cũng là một loài, người ta đã có tài thổi ống tiêu thì sao chúa công không bảo dạo chơi một